

Arrest

nr. 47 216 van 12 augustus 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigerese nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 augustus 2010 tot terughrijving, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2010, waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 augustus 2010 om 11 uur 45.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. KALONDA DANGI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is op 7 augustus 2010 te Zaventem aangekomen met een vlucht uit Tripoli. Hij is in het bezit van een geldig Nigerees paspoort voorzien van geldige toeristenvisa uitgereikt door de Franse ambassade te Niger.

1.2. Op dezelfde dag wordt aan verzoeker een beslissing betekend tot teruggrijping op basis van artikel 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. De beslissing tot teruggrijping luidt als volgt:

“(...) Niet in het bezit van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijf blijken (art. 3, eerste lid, 3°)

Het (de) volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden naar België te reizen. Betrokkene wordt opgewacht door (K. B.) (°...) die hem zou rondleiden in Brussel. Er kan echter geen schema met echte plannen worden voorgelegd. Hij heeft geen toeristische documentatie bij zich. In zijn bagage heeft hij pantoffels voor vrouwen bij die volgens zijn verklaring zijn bestemd voor (H. S. K.), asielzoekster. Tevens is hij in het bezit van een geboortecertificaat en paspoort op naam van (O. H. I.), zoon van voornoemde asielaanvraagster. Op de vraag wat deze documenten in zijn bagage doen zegt hij dat het een pakket is dat hij vervoert. Hij heeft enkel nagekeken dat er geen drugs inzaten en het daarna meegebracht op vraag van vrienden. Hij beweert dat hij de geadresseerden niet kent. Hij blijft beweren dat de pantoffels niet in België verkrijgbaar zijn en hij ze op vraag van de geadresseerden heeft meegebracht. (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de rechtspleging

Waar verzoeker opteert voor de Franse taal als “proceduretaal” dient erop gewezen te worden dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet.

Luidens deze bepaling worden, behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, de beroepen tot nietigverklaring en de verzoeken tot schorsing en/of tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Prima facie dient de zaak te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld, in casu het Nederlands. Op het eerste gezicht dient deze zaak in het Nederlands te worden behandeld.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Krachtens artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn herleid, moet de verantwoording van verzoeker van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing evident, dit wil zeggen klaarblijkelijk, dit is, op het eerste gezicht onbetwistbaar, zijn. Verzoeker dient de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete

gegevens aan te tonen. Dit impliceert dat de rechtvaardiging tweeledig is, met name dient enerzijds aangetoond te worden dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en anderzijds dient verzoeker aan te tonen dat hij niet onredelijk lang met het indienen van zijn verzoekschrift heeft gewacht.

3.3. Verzoeker werd op 7 augustus 2010 in het bezit gesteld van een bevel tot terugdrijving en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn schriftelijk akkoord gaf voor de uitvoering van de beslissing tot terugdrijving nadat verduidelijkt werd dat het bevel tot terugdrijving vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring/schorsing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en hij werd weerhouden met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied. Een eerste poging tot repatriëring werd op 9 augustus 2010 ondernomen maar kon om praktische redenen (geen aansluiting naar Niamey) niet worden uitgevoerd. Ondanks deze eerste poging tot repatriëring en ondanks de vrijheidsberoving op 7 augustus 2010 dient verzoeker pas op de vooravond van de tweede repatriëring en na de kantooruren om 21u13 een verzoekschrift in bij uiterst dringende noodzakelijkheid en dit per gewone fax en niet op de hiervoor speciale fax bestemd voor onderhavige beroepen - zie uitdrukkelijke vermelding op de website van de Raad dat *"In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid, zoals bedoeld in artikel 39/82 en in artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980, dient een vordering tot schorsing of een vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen: per fax te worden ingediend enkel en alleen op de volgende nummers (BELANGRIJK: deze nummers zijn enkel bestemd voor de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid) (mededeling BS, 1 juni 2007)"*. Daarnaast bevat het verzoekschrift geen telefonische contactgegevens.

3.4. De beoordeling van het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid is een feitenkwestie waarop de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een volle toetsingsbevoegdheid heeft en deze beoordeling geschiedt steeds in concreto. Vermits verzoeker gewacht heeft tot de avond voor zijn repatriëring om zijn verzoekschrift in te dienen terwijl hij daar vier werkdagen voor gehad heeft, blijkt dat hij zelf de hoogdringendheid heeft genegeerd.

3.5. Er is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3.6. Indien verzoeker andere bedoelingen zou hebben gehad, met name de Raad bewust in een situatie te sturen waardoor er, gelet op de geschapen tijdsnood, geen andere mogelijkheid zou zijn dan ofwel, zonder een grondig onderzoek van de zaak mogelijk te maken toch een schorsing uit te lokken, ofwel een schorsing de facto te zien tot stand komen en voorziene repatriëringen te laten uitstellen, lijkt zijn houding een misbruik van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te houden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS

K. DECLERCK